

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. december 6-án.

Textus: 85. zsoltár 5-8. verse: „Fordulj felénk, szabadító Istenünk, ne haragudj ránk többé! Örökké akarsz haragudni ránk? Nemzedékről nemzedékre tart haragod? Nem akarsz új életet adni nekünk, és örömet szerezni népünknek? Mutasd meg, Uram, hogy szeretsz minket, és adj nekünk szabadulást!”

Kedves Testvéreim!

Ez a felolvasott zsoltár több szempontból is rendkívül aktuális. Egyrészt a sokféle kérdés miatt. Saját gondolataim kapcsán is megfigyeltem, hogy sokkal több kérdést teszek fel, mint amennyit egyébként fel szoktam tenni. Olyan időszakot élünk ugyanis, amikor nem nagyon lehet tervezni, amikor a bizonytalanság sokkal erősebb, mint a biztonságérzet, amikor a földi dolgaink sokkal kevésbé tűnnek megbízhatónak, mint eddig. Ezek az érzések pedig kérdéseket hoznak elő. A „mi lesz”, „hogyan lesz” kérdések mellett a „miért van ez így” kérdés is rengetegszer előjön. Ezen túl pedig az adventi időszak további kérdéseket is felerősít. Mennyire sikerül az életünk fókuszát Krisztusra irányítani? Mennyire tudjuk megvalósítani azt, hogy a hitünk, a reménységünk, az nem csupán kimondott szó, hanem az életünket is átformálja? Nagyon egyszerűen azt a kérdést feszegetjük magunkban, hogy mennyire komoly a hitünk, mennyire tölti be az életünket? Sokféle kérdés, amire ez a felolvasott zsoltár is utal.

Ugyanakkor a zsoltár feszegeti azt a kérdést is, hogy a nehézségekben, a fájdalomban, a megpróbáltatásokban Isten haragja jelenik meg. Ez is örök emberi érzés. Ahogyan olvassuk a bibliaolvasó kalauz szerint Jób könyvét, akit csapások sora ért, szinte visszatérően jelenik meg, hogy a bűnös, Istentől eltávolodott emberre lesújt Isten büntetése. Ez a járványhelyzet most akkor erről szól? Isten haragja megjelent? Lesújtott a biztonságérzetet adó, de hadd mondjam így, hogy hamis biztonságérzetet adó dolgainkra? Mit szeretne tenni Isten ezzel az egészszel? Próbára tesz? Büntet? Ítéletet mond az embervilág jelenlegi élete felett? Ismét csak kérdések. A mi kérdéseink. Biztosat nem tudunk, hiszen ahány ember, annyiféle választ fog adni, de egyvalamit egészen biztosan hiszek. Ez a vírushelyzet megítélte a berendezkedésünket. Megítélte a társadalmainkat. Egyértelművé tette, megmutatta, hogy Isten nélkül hova jutunk el. Az összeomlás közelébe. Ugyanakkor hiszem azt is, hogy azért nem omlott össze minden, mert a mi Urunk, a Mindenható Isten végtelen szeretetéből még megtartja. Ha rajtunk múlna, ha csak mi lennénk ebben a rendszerben, akkor már mindennek vége lenne.

Ezzel a gondolattal pedig, Kedves Testvéreim, átkanyarodtunk az advent felé. A zsoltáros nem úgy teszi fel a kérdéseit, és nem úgy gondolkodik el azon, hogy Isten haragja jelent-e meg, hogy mindeközben ne lenne teljesen biztos a Mindenható jelenlétében. Pontosan tudja, hogy történjen bármi, Isten ott lesz vele. Advent legfontosabb üzenete ez. Isten itt van velünk. Ahogyan előre tekintünk az ünnepre, ahogyan visszatekintünk Jézus Krisztus születésére, ahogyan megértjük ebben a Mindenható szeretetét, úgy mondhatjuk ki teljesen biztosan: Isten itt van velünk.

A zsoltáros sem azt kéri, hogy akkor Uram, most már gyere ide hozzánk. Nem azt kéri, hogy akkor végre legyél jelen az életünkben. Csak annyit, hogy fordulj felénk. Mennyire erőteljes ez a kép. Ott van az életemben az Örökkévaló, de szükségem van arra, hogy szemtől szembe lássam Őt. Gondoljunk csak bele, hogy mekkora a különbség aközött, amikor valakinek csak a hátát látjuk, mint amikor valakinek a szemébe nézünk. Ezt kéri a zsoltáros. Hadd lássunk Téged szemtől, szembe. Hadd lássuk meg, hogy olyannyira az életünk része vagy, hogy teljes egészében hozzánk fordulsz. A zsoltáros kérésében az van benne, hogy személyesen hadd érezzem, hogy az Örökkévaló mellettem áll. Ne csak távoli és elérhetetlen Istenként tudjak rá tekinteni, hanem úgy, mint aki személyesen az én életemhez odafordul.

Ez a személyes találkozás jelenik meg akkor, amikor a vérfolyásos asszony a nagy tömegben, titokban odamegy, hogy megérintse Jézus ruhájának a szegélyét. Amikor pedig Jézus érzi, hogy erő áradt ki belőle, akkor megfordul, hogy lássa, ki érintette meg. Nem akarja, hogy a tömegben személytelenül eltűnhessen ez az asszony. Jézus szemtől-szembe akar fordulni vele. Amikor pedig a szembenézés megtörténik, a kapcsolat elmélyül, és igazán gyógyítóvá válik. Van azonban egy másik történet is, ahol ez a szembefordulás megjelenik. Péter, amikor nagypéntek estéjén ott van a főpap udvarában, akkor háromszor tagadta meg a mesterét. Az egyik evangélium pedig leírja, hogy amikor a kakas megszólalt, akkor Jézus megfordult, és ránézett Péterre. Biztos vagyok abban, hogy ez a pillantás emlékeztette Pétert arra, hogy valójában mi történt. A tanítvány pedig keserves sírásra fakadt. Viszont ez az odafordulás tette ezt az egész ügyet személyessé. Nem Jézus háta mögött történt. Nem úgy, hogy ne tudott volna róla. A tagadás is, de később Péter lelkének a gyógyítása is a Genezáreti tónál úgy történt, hogy Jézus odafordult hozzá.

Nekünk sincsen most ebben a helyzetben semmi másra szükségünk, mint arra, hogy Jézus ránk nézzen. Hiszen olyan tétova az életünk. Annyira nem látunk semmi biztosat. Krisztus jelenléte, de személyes jelenléte is biztos. Ő nem csak az egyházra figyel. Nem csak a gyülekezetekre figyel. Nem csupán a lelkészekre, meg gondnokokra,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. december 6-án.

meg presbiterekre, meg szolgálókra, hanem mindenkinek személyes Megváltója szeretne lenni. Ezért felénk fordul, hogy lássuk Őt szemtől-szembe. A zsoltárossal együtt kérhetjük tehát mi is: „fordulj hozzánk Urunk”!

A másik kérés pedig szintén elevenünkbe vág. „Mutasd meg nekünk, hogy szeretsz minket, és adj nekünk szabadulást”! Nem ezt kérjük újra meg újra? Nem ez az imádságunk reggel és este? Adj nekünk szabadulást ebből a betegségből, a vírushelyzetből, lelkünknek félelmeiből és aggodalmaiból. Abból az érzésből, hogy már mindenkiből elégünk van. Abból az érzésből, hogy legszívesebben belekiáltanánk a világba, és elmondanánk, hogy állítsák meg ezt a világot, mert ki akarok szállni. Adj Urunk szabadulást!

Nem tudom, hogy a világon mennyi imádság hangzott el ebben a pár hónapban, amelyik azt kérte, hogy múljon el a járványhelyzet. Nem múlt el. Nem tudom, hogy mennyi imádság hangzott el azért is, hogy csak én ne kapjam el ezt a betegséget, és mégis elért hozzánk. Nem tudom, hogy mennyi imádság jutott el Isten színe elé, amelyik azt kérte, hogy ne legyenek súlyosak a tünetek, és azok lettek. Kicsit talán úgy vagyunk vele, hogy ez az imádság fölösleges, ez a kérés reménytelen: Urunk, adj szabadulást!

Igen, Kedves Testvéreim, mert Isten szabadítása nem úgy érkezik, ahogyan mi megrendeljük, hanem úgy, ahogyan Ő jónak látja. Most pedig úgy látja jónak a szabadítást, hogy a lelkünket teszi szabaddá. Lehetővé teszi, hogy sok fölösleges dolog ne terhelje. Lehetővé teszi, hogy maradjon időnk az imádkozásra. Lehetővé teszi, hogy egy kicsit elcsendesedjünk. Rohanásból állt minden ádvent? Most talán nem olyan rohanós. Csak terheket jelentett minden, ami az ünnephez kapcsolódott? Kaptunk lehetőséget arra, hogy jobban beosztva az időnket, csökkenjen a teher. Sok mindentől megszabadultunk. De nem úgy, ahogyan mi gondoltuk.

Első hallásra akár mondhatjuk azt is, ami nekem is eszembe jutott, hogy mindez csekély vigasz. Ez nem az igazi. Nekem úgy lenne jó a szabadulás, hogy minden külső lehetőség is megmaradjon és a lelkem is a helyére kerüljön. Múljon el a betegség, és úgy legyen ádvent. Álljon helyre az egészségügyi helyzet és úgy készülhessek az ünnepre. Nekem más szabadítás kell, nem az, amit Isten elkészít.

Elmondtam már azt a történetet, ami nyilvánvalóan kitalált történet, de mégis jól megmutatja, hogy miről szólnak a mi vágyaink Isten szabadításával kapcsolatban. Egy ember, nevezzük Jánosnak, éppen egy nagyon szép fennsíkon sétálgatott, és nézte a gyönyörű tájat, amikor elbotlott, megcsúszott, és zuhanni kezdett a szakadék felé. Az utolsó pillanatban, mielőtt végleg eltűnt volna a mélyben, elkapott egy kiálló gyökeret, és ott lógott ég és föld között. János kétségbeesetten kiáltozni kezdett. Segítség, segítség, van ott fenn valaki? Egy hang a mennyből válaszolt neki. János, hallak téged, és segítek neked, de viszont meg kell ígéred, hogy megteszel mindent, amit kérek. János azonnal mindent megígért. Hogyne tenne meg bármit, hiszen az élete múlik rajta. A mennyei hang így szólt ekkor: engedd el a gyökeret, amibe kapaszkodsz. János gondolkodott egy kicsit, majd újra kiáltozni kezdett. Segítség, segítség, van ott fenn valaki más?

A zsoltárossal együtt kiáltunk: „mutasd meg Uram, hogy szeretsz minket, és adj nekünk szabadulást”! Kiáltunk segítségért reggel, meg este, mondjuk az imádságot szüntelenül. Megígérjük, hogy bármit megteszünk, amit Isten kér, csak végre múljon el ez a csapás. Isten pedig ebben az ádventben sem kér semmi mást, csak hogy engedjük bele, ejtsük bele az életünket az Ő kezébe. A hit ugyanis nem arról szól, hogy megtartjuk a kapaszkodóinkat, hanem arról, hogy ugrunk egyet a semmibe. Elengedjük azt, amihez eddig minden körülmények között ragaszkodtunk, elengedjük azt, amiről úgy gondoltuk, hogy az életünket megtartja, és elfogadjuk Isten szeretetét.

„Adj nekünk szabadulást”! Életünk legfontosabb és legnagyobb szabadulása megtörtént. Jézus Krisztusban megszabadultunk a bűn és a halál törvényétől. Megszabadultunk attól, hogy mindig mindent a rossz határozzon meg bennünk. Eljutottunk oda, hogy a jó, Krisztus ereje határoz meg minket. Megszabadultunk attól, hogy mindig a haláltól való félelem legyen bennünk. Eljuthatunk oda, hogy számunkra az élet Krisztus, a meghalás pedig nyereség. Ahogyan nem olyan régen az egyik gyászoló család mesélte a súlyos betegségben elköltöző szerettükről, hogy a betegségben, a nehézségben, abban a biztos tudatban, hogy már nincsen messze a halál, nem elfogyott a hit, nem elfogyott a reménység, hanem egyre biztosabbá és erősebbé vált az elköltöző hite. Tudta biztosan, hogy Krisztus szabadítása nem csak erre a földi életre szól, hanem biztosan szól az örök életre is. Látszólag nem szabadult meg semmitől. Nem szabadult meg a betegségtől, nem szabadult meg a haláltól. Viszont megszabadult minden lelki kötelektől, ami elhúzta volna az örök élet lehetőségétől. Ebben a meggyőződésben kérhetjük mi is: „Adj nekünk szabadulást”!

Kedves Testvéreim! Karácsonyra készülő, ádventi időszakban élő gyülekezet! Ahogyan biztosak vagyunk abban, hogy Isten gyermek képében eljött hozzánk, olyan biztosak lehetünk abban, hogy Ő személyesen hozzánk fordul és megszabadít mindattól, ami minket megkötöz. Legyen hát ádventi kérésünk ugyanaz, mint ami a zsoltáré: „Fordulj felénk, szabadító Istenünk, ne haragudj ránk többé! (...) Mutasd meg, Uram, hogy szeretsz minket, és adj nekünk szabadulást!”

Ámen!